

understøttelsen fra hende og hendes Mand. Dette gamle Ægtepar, som var højt op i 60'erne, havde i 3 Maaneder faaet en Alderdomsunderstøttelse af 20 Kr. pr. Maaned, men da Sagen kom til Amtet, opdagede man, at for 8 Aar siden havde vedkommende Familie modtaget 10 Kr. i Fattighjælp. Det var i Sygdomstilfælde. Konen kunde gøre Rede for, at de 8 Kr. 93 Øre var brugte til Læge og Medicin, men hvad hun havde brugt den ene Krone og de syv Øre til, kunde hun ikke huske efter 8 Aars Forløb, hvad der i og for sig var ret forstaaeligt. Om hun havde købt Medicin eller Mad til Manden for dem, vidste hun ikke. Amtet sagde: Saa er det Fattighjælp, og Familien kan ikke faa Alderdomsunderstøttelse! Det lykkedes at faa Amtets Beslutning omstødt, og jeg maa sige, at alle Medlemmer af det kommunale Raad, som havde Sagen til Behandling, sluttede sig til Tanken om, at denne Beslutning maatte forandres, og den blev i dette Tilfælde forandret. Men det er meget muligt, at der er mange lignende Tilfælde, hvor man ikke kan tage Sagen op igen, og hvor de paagældende paa den Maade har mistet deres Alderdomsunderstøttelse. Derfor synes jeg, at de Ændringer, vi foreslaar i Lovforslagets § 2, ikke er mere vidtrækkende, end at man fra alle Sider med god Fortrøstning maa kunne slutte sig dertil.

I Lovforslagets § 9 er der fastsat Minimumstakster, hvorunder en Kommunalbestyrelse ikke maa gaa, naar der ydes Hjælp til de gamle. Der blev af det ærede Medlem fra Verninge indvendt herimod, at det meget let kunde bevirke, at Kommunalbestyrelserne i mange Tilfælde ikke vilde yde nogen Understøttelse. Det kan jeg nu ikke tænke mig skulde blive almindeligt. De Minimumstakster, som her foreslaas, er ikke overvældende store: For enligt stillede Personer i København 250 Kr., i Provinsbyerne 220 Kr., paa Landet 190 Kr. og for Ægtepar henholdsvis 375, 310 og 250 Kr. Vel ved jeg, at der er mange Kommuner, hvor man har et meget smaatskaaret Syn paa dette Forhold og stiller sig mindre human, naar gamle Mennesker kommer og begærer Alderdomsunderstøttelse, men jeg tror ikke, at disse Takster er saa høje, at de vil bevirke, at en Kommunalbestyrelse vil nægte Hjælp i et Tilfælde, hvor der er Trang dertil. Men den højtærede Indenrigsminister berørte en Tanke om Minimumstakster efter en glidende Skala, og det er muligt, at man kan komme den Vej ud, saa at den

Frygt, som det ærede Medlem fra Verringe nærede, kan bortvejres. I saa Henseende er vi fra vor Side naturligvis villige til at forhandle om dette som de øvrige Spørgsmaal, og hvis det ikke er andet i Vejen, tror jeg, vi maa kunne naa til et Resultat.

Vort Formaal med dette Lovforslag er at sikre de gamle udslidte Mennesker en sorgfri Alderdom, naar de ikke længere ved Arbejde kan tjene det nødvendige til Livets Ophold. Naar der ofte rejses den Indvending imod Købstæderne, særlig saadanne, hvor Socialdemokraterne har betydelig Indflydelse, at Udgifterne stiger, fordi man anvender saa store Summer til Alderdomsunderstøttelser og andre lignende Formaal, vil jeg sige: Ja, det er rigtigt, men de ærede Landrepræsentanter er ikke uden Skyld deri, thi det er notorisk, at i mange Landkommuner — jeg siger ikke i alle — er den Understøttelse, man yder de gamle, af den Beskaffenhed, at de gamle i Virkeligheden ikke kan friste Tilværelsen dermed. Der sidder i Kommuner paa Landet — ogsaa i adskillige Købstæder — mange gamle Mennesker, som faar en saa lav Understøttelse, at man egentlig ikke forstaar, hvorledes de er i Stand til blot nogenlunde at friste Livet. Derfor tror jeg, det vil være nødvendigt, at man fastsætter Minimumstakster, hvorunder en Kommunalbestyrelse ikke kan gaa.

I § 15 er der Tale om at udvide det Beløb, en Ansøger maa være i Besiddelse af, naar han skal kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse, og man har her indført den nye Bestemmelse, at Besiddere af Landbrugsejendomme eller anden Bedrift kan have en saadan Virksomhed og deri have indestaaende en Kapital paa indtil 6,000 Kr. og alligevel faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg tror, det vil være godt, om man gaar den Vej, og det maatte netop kunne tilfredsstille de Folk, som mener, at man skal gøre alt muligt for, at Befolkningen kan arbejde og fortjene noget saa længe som muligt. Der er sikkert adskillige af den Slags Mennesker, som sidder med en saadan lille Virksomhed, der vel er ude af Stand til at udføre noget stort Arbejde, men dog kan udføre noget Arbejde, og det vil være heldigt, at man kan yde dem en saadan Hjælp, at de for den Arbejdsfortjeneste, de har, i Forbindelse med Alderdomsunderstøttelsen vil være i Stand til at skabe sig en nogenlunde betrygget Tilværelse. Men det giver efter min Formening ogsaa Berettigelse til at indføre den Bestemmelse i